

Nej, nej, ... hun vilde ikke se ham! Han havde ingen Ret dertil — —!

I det samme løftedes Klinken sagte, og Væver Hansens lange Overkrop strakte sig frem bag den halvaabne Dør.

„Godaften, Hansine,“ sagde han i en hviskende Tone og uden at træde ind i Stuen. Jeg kom justement forbi og saae, at her var Lys. Og saa tænkte jeg, jeg skulde dog høre, hvordan det stod til hos jer. Hvordan gaar det med din Mo'er? ... Staar der noget paa?“

Hansine svarede tilsyneladende rolig:

„Det er ved det gamle. Hun ligger mest og døser. Og det er vel det bedste. — Du kan godt komme herind, om du vil!“

„Ja, er det blot ikke bleven noget silde,“ sagde Væveren tvivl-raadig og saae sig omkring.

„Ja, det maa du selv om,“ svarede Hansine; hun klippede Lysets Tande — hendes Haand skælvede endnu — og satte sig atter ved sin Garnvinde.

Væveren lukkede omsider Døren bag sig, snød Næsen henne ved Kakkelovnen og tog Plads paa Bænken bag den øvre Bordende. Henne i Alkoven blev der i det samme stille. En famlende Haand søgte at skille Forhænget ad. Men Forsøget lykkedes ikke. Og straks efter lød igen den korte, stødvise Stønnen ud i Stuens Stilhed.

„Jeg skal hilse digovre fra Sandinge,“ sagde derpaa Væveren; han sad foroverbøjet, med Armene paa Knæene, og tørrede sine Fingre i et rødtærnet Lommetørklæde. „Jeg var en lille Vending derovre idag for at se, hvordan det stod til. Man har jo hørt saa mange mærkelige Ting derovrefra i den sidste Tid.“

Der blev straks nogen Tavshed.

„Det er egentlig svært, som han ... som ... jeg mener Emanuel, ... jeg siger, det er svært, som han er kommen paa Tapetet derovre. Nu har han jo igen gjort et helt Mirakel paa en gammel Drukkendidrik nere i Lejet.“

„Ja saa,“ svarede Hansine kort.

„Ja, han har vel forresten skrevet til dig om'et, kan jeg tænke, Du faar jo stændig Breve fra ham, — ikke sandt?“